

„Súmrak kresťanstva a globálny triumf ateizmu“ (je realitou, alebo je iba „zbožným prianím“ niekoho?)

Ak pozorne pozorujeme, čo sa okolo nás deje – napr. ústup „tradičnej“ viery a morálky, „víťazné ťaženie“ darvinizmu (najmä v médiách a školách), skrytý i otvorený boj istých skupín (najmä tzv. „liberálov“) nielen proti tradičným hodnotám, ktoré formovali po stáročia našu kultúru, ale aj proti cirkvám, ich inštitúciám, dokonca symbolom – potom ľahko uveríme, že kresťanstvo je na ústupe, v konečnej defenzíve, a ateizmus na víťaznom postupe. A predsa tomu tak nie je.

Nietzsche nemal pravdu, keď tvrdil: „Boh je mŕtvy“. Skutočnosťou však je, že mŕtvy je on – Nietzsche, no Boh žije a Jeho odporcov ubúda. Sekularizmus sa dnes už nestotožňuje s pokrokom a modernizmom (ako napr. ešte pred sto rokmi), a tak stráca na príťažlivosti.

Ale je to naozaj tak? Nieкто možno pochybuje, že tvrdenia v predchádzajúcom odseku sú pravdivé. Veď to, čo pozoruje okolo seba, svedčí o niečom inom: vidí napríklad, aká je u nás (vo väčšine miest) návštevnosť kostolov, a na druhej strane aký je záujem ľudí (najmä mladých) o „kultúrne“ podujatia, ktoré nielenže nemajú náboženský charakter, ale sú často zamerané proti viere a Bohu (mám na mysli napr. „produkcie“ rôznych hudobných skupín s vyslovene satanistickým obsahom), počúva ako sa v médiách (najmä v televízii pri dokumentárnych prírodovedeckých filmoch) „interpretuje“ to, čo je zjavným dôkazom Božej stvoriteľskej moci: „...príroda – alebo evolúcia – vytvorila...“ (rôzne dômyselné, nepredstaviteľne zložité, vyslovene zázračné orgány, mimoriadne správanie sa...), ale najmä každý môže vidieť (a neraz i „skúsiť na vlastnej koži“) ako bezohľadne, amorálne sa správa väčšina ľudí v jeho okolí (málokto zachováva morálku, založenú na Desiatich prikázaniach, a týka sa to, žiaľ často aj ľudí, ktorí sa za ateistov možno nepovažujú: čím ďalej je totiž viac tzv. „proklamatívnych kresťanov“, ktorí sú v skutočnosti „praktikujúcimi ateistami“).

Ako teda tvrdenie o ústupe ateizmu ide dokopy s týmito skúsenosťami? Odpoveď na túto otázku možno mnohých prekvapí: Tento „rozpor“ je dôsledkom toho, že väčšina z nás nepozná, aká je naozaj skutočnosť – tá globálna, celosvetová, nie tá, ktorá je v našom okolí. Mohli by sme povedať: je to preto, že žijeme „na nesprávnej adrese“. V Európe, najmä v tej západnej (a sčasti aj strednej),¹ alebo v Austrálii, Kanade naozaj vidieť na každom kroku „ústup kresťanstva“ a silnú ofenzívu ateistov. Ale toto je len menšia časť sveta. Úplne iná situácia je napr. v Ázii,² Afrike,³ v Strednej a Južnej Amerike, ale čiastočne aj

¹ Bývalý český prezident V. Havel napr. označil Európu za „prvú ateistickú civilizáciu v dejinách ľudstva“.

² V Číne je dnes okolo 100 miliónov kresťanov (napriek reštrikciám zo strany vlády) a v Južnej Kórei existujú kostoly, ktoré pojmu viac ako 10000 veriacich; je tam aj najväčší kresťanský zbor na svete (má 750000 členov).

³ Pred 100 rokmi bolo v Afrike iba 10% kresťanov, dnes ich je vyše 50% (v r. 1900 ich tam bolo asi 10 miliónov, dnes je to vyše 350 miliónov).

v USA,¹ hoci sa tu ateisti všemožne snažia zvrátiť súčasný stav vo svoj prospech.

O zúrivom boji, ktorí vedú v USA ateisti nielen proti náboženstvu, ale aj proti vedcom, ktorí kritizujú z čisto vedeckých – nie biblických – dôvodov vládnucci darvinizmus, píšem v *prílohe* č. 2 tohto článku nazvanej „americký lysenkoizmus“.

Teda všade – s výnimkou západnej a strednej Európy, Austrálie a Kanady – vidieť značné oživenie náboženstva.² Nielen kresťanského, i keď počet konvertitov ku kresťanstvu je najväčší. A čo je zaujímavé pribúda ľudí hlásiacich sa k tradičným formám náboženstva – tzv. „fundamentalistov“ (tento pojem časom nadobudol pejoratívne zafarbenie, hoci v skutočnosti znamená iba to, že sa ľudia hlásia k základom – fundamentom svojej viery, teda nie k nejakým jej upraveným, deformovaným, moderno-liberálnym verziám).

Liberalizmus postihol najmä kresťanstvo a židovstvo (v islame sa liberalizmus prakticky nevyskytuje). A z kresťanov táto tendencia postihla najviac, žiaľ, protestantské cirkvi – napr. v Škandinávii, Holandsku, Anglicku, ale aj Švajčiarsku, Nemecku). Pravdepodobnou príčinou tohto javu je tradičná sloboda týchto cirkví (nie sú riadené z jedného centra, ani nie sú poviazané toľkými „nemennými“ dogmami ako napr. rímsko-katolícka cirkev), a tiež snaha niektorých „modernistov“ „zatraktívniť“ náboženstvo (nielen bohoslužby, ale aj vierouku) prispôbovaním sa svetu (svetským inštitúciám, svetským hodnotám, svetskému uvažovaniu, morálke). Ukázalo sa však, že práve toto sa im stáva osudným: nielenže nepritiahli k sebe nových cirkevníkov, ale naopak mnohých vypudili z cirkvi, alebo urobili z nich tých spomínaných „proklamatívnych kresťanov – praktikujúcich ateistov“. Situácia v rím.-kat. cirkvi je trochu lepšia (aj keď nie dobrá), ako vidieť na príkladoch niektorých európskych tradične katolíckych štátov (Írsko, Poľsko, ale i Slovensko); no napr. v Strednej a Južnej Amerike obrovské množstvá katolíkov prechádzajú k novým protestantským – „fundamentálnym“ (nie však dogmatickým)³ cirkvám, najmä k tzv. „letničným“.⁴ Aj v USA rastú „fundamentálne“ (ak chcete „tradičné“) kresťanské cirkvi, nie liberálne.

¹ Vyše 90% Američanov (obyvateľov USA) verí v Boha a 60% uvádza, že je pre nich viera v živote dôležitá.

² Je pozoruhodné, že k náboženskému obrodeniu dochádza hlavne na miestach, ktoré sa rýchle modernizujú. Najväčší hospodársky rast na svete vykazujú Čína a India, a práve tu sa náboženstvu v poslednom čase darí najviac.

³ Myslím, že je treba vysvetliť rozdiel medzi fundamentálnym a dogmatickým, resp. fundamentalistom a dogmatikom: fundamentalista sa drží základu (fundamentu), t.j. Biblie, dogmatik najmä dogiem (z ktorých mnohé nemajú žiaden základ v Biblii – boli jednoducho vymyslené teológmi a vyhlásené koncilom alebo pápežom za záväzné). Z toho vyplýva, že presun z dogmatických do fundamentálnych cirkví je pozitívnym javom, je vlastne v istom zmysle „návratom ku kresťanstvu“.

⁴ Napr. v Brazílii je dnes okolo 50 miliónov evanjelických (resp. evanjelikálnych) kresťanov, hoci pred pár desiatkami rokov tam prakticky neboli žiadni.

Ázia, Afrika a iné časti sveta sa teda stávajú stále viac „náboženskými“ (ako som uviedol najväčší nárast dosahujú kresťanské cirkvi), ale pritom sa bránia západnej kultúre a morálke (presnejšie by sme mohli povedať amorálnosti),¹ čo vyjadruje napr. slogan „modernizácia bez vesternizácie!“ (U nás, žiaľ, zdá sa, že vesternizácia je uprednostňovaná pred modernizáciou).

Situácia vo svete sa mení: kedysi európski misionári šírili kresťanstvo v Afrike a Ázii, dnes sa kresťanstvo šíri z „tretieho sveta“. Južná Kórea má napr. vyše 12000 misionárov a v Európe je stále viac kresťanských zborov, ktoré vedú cudzinci (v Dánsku je to okolo 150, v Británii asi 250).

Áno, také sú fakty. Je to možno pre niekoho prekvapujúce, ale je to tak; a konečne je to aj pochopiteľné, logické. Modernizácia totiž síce pomáha ľuďom víťaziť nad biedou, do istej miery im aj zjednodušuje (alebo spríjemňuje) život, ale súčasne prináša hlbokú krízu zmyslu života – narastá spoločenská úzkosť a túžba po „niečom vyššom“. W. Pannenberg hovorí: „*Sekulárna kultúra vytvára potrebu zmyslu života, a teda aj potrebu náboženstva.*“ Nemusí to byť náboženstvo v takej podobe, aké sa šíri v Nigérii alebo Kórei, ale celkom iste to bude „tradičné“ (fundamentálne, nie liberálne) náboženstvo. G.K. Chesterton to nazval „*revoltou pomocou ortodoxie*“.

Ako to bude v budúcnosti vyzerat' v Európe, u nás? Presne nevieme.² Ale celkom iste Bohu aj tu patrí budúcnosť a ateizmus postupne bude musieť uvoľniť bojové pole. Zatiaľ však bojuje, „kope“, a to veľmi záruivo – ako onen povestný „zdochýnajúci kôň“.

O niektorých formách (často veľmi neférových) boja ateistov nielen proti náboženstvu, ale aj proti prírodovedcom, nezdieľajúcim skostnatené, dogmatické názory Darwinových epigónov, by som sa tu rád zmienil. Urobím tak jednak v dvoch prílohách tohto článku, nazvaných „**Kôň, ktorý zdochýna, najviac kope**“ a „**Americký lisenkoizmus**“, a potom ešte v samostatnom článku, ktorý uvádzam pod trochu provokatívnym názvom „**Ochrániť deti pred ich rodičmi**“. Pravdaže, týmito otázkami sa zaoberám (alebo sa ich aspoň dotýkam) aj v mnohých ďalších svojich článkoch, ale najmä v knihách „Fakty a úvahy O ŽIVOTE“, „Viera ateistov a synkretistov VERZUS viera kresťanov“, „Fakty a úvahy O VIERE KRESŤANOV“ a „Malý príspevok k ...SEMPER REFORMANDA“).

¹ O „západnej morálke“ pojednám v inom článku (tejto téme sa podrobne venujem aj v knihe „Kultúra Západu v agónii“).

² Môžeme to iba predpokladať na základe početných príkladov z histórie: všetky veľké „civilizácie“ (a s nimi aj ríše, „veľmoci“, ktoré boli nositeľmi nielen veľkej moci, ale aj v tom čase „najvyššej“ kultúry) v histórii ľudstva zanikli. A takmer vždy k tomu došlo vtedy, keď sa dostala do krízy morálka, keď záujem o pôžitky prevážil záujem o hľadanie pravdy, spravodlivosti; keď náboženstvo bolo potlačované, niekedy síce tolerované, ale zaznávané či dokonca vysmievané. Ríše a ich „civilizácie“ zanikli a na „scénu sveta“ nastúpili iné („barbarské“) národy, ktoré síce boli menej vzdelané, menej „kultúrne“, ale zato oveľa „duchovne zdravšie“.

Príloha 1.

„Kôň, ktorý zdochýna, najviac kope.“

Rovnako ako ten kôň z príslovia, ktoré som použil v názve tejto časti (dodatku k článku „Súmrak kresťanstva...“), aj ateisti prekvapení spomínaným javom – vzostupom náboženstva vo svete –, začali (tu na Západe) zúriivo „kopat“ – stali sa veľmi aktívnymi, bojovnými. Vyhlásili nezmieriteľnú vojnu Bohu a náboženstvám, najmä kresťanstvu (čo je z ich strany v istom zmysle vojna „náboženská“, vojna o „náboženstvo ateistov“, o moc, o nadvládu ich ideológie)¹: Západ je v ostatnom čase zaplavený množstvom *kníh* popredných ateistov (filozofov, biológov, fyzikov, publicistov atď.), okrem toho sme svedkami boja o vplyv v *médiách* (ide napr. o propagovanie evolučnej teórie, o útoky na cirkvi a ich predstaviteľov atď.), *na školách* (boj o osnovy, o vytlačanie zo škôl nielen vyučovania náboženstva, ale aj zmienky o najnovších vedeckých poznatkoch, ktoré spochybňujú Darwinovu hypotézu), v *kultúre* i subkultúre (napr. priama i nepriama podpora prezentovania sa rôznych „hudobných“ a iných skupín s programom obsahujúcim útoky na Boha a kresťanskú vieru) a pod.

Nová je aktivizácia a bezohľadnosť ateistov, nie samotný ateizmus; ten nie je ničím novým, poznáme ho z histórie (najmä zo spisov filozofov): existoval už v staroveku (spomeňme si na niektorých antických autorov), v skrytej forme (zo strachu pred perzekúciou) pretrvával v stredoveku, ale najväčšieho „rozkvetu“ dosiahol (ak si odmyslíme dnešné časy) v dobe osvietenstva.

Treba však pripomenúť, že nie všetci veľkí muži osvietenstva (ani nie všetci humanisti) boli ateisti (dokonca ani Voltaire nebol ateista, veď vo svojich dielach vlastne neútočil na Boha, ale na cirkev²), bolo tu však isté „ateistické krídlo“ osvietenstva, ku ktorému patrili napr. D. Diderot a barón d'Holbach; to oni presadzovali spôsob myslenia, založený na rozume, kritike a overovaní, a na náboženstvo sa dívali ako na nevedomosť, založenú na mýtoch, násilí a strachu. Z ateistického osvietenstva vyšli moderné smery materializmu a naturalizmu, podľa ktorých je jedinou realitou hmota a vo svete neexistujú žiadne nadprirodzené vplyvy.

Okrem filozofov k šíreniu týchto ateistických názorov prispeli aj diela takých autorov, ako boli Darwin, Marx, Freud a i. Predovšetkým Darwin. Napr. darvinista Ch. Dawkins vo svojej knihe „Slepý hodinár“ píše: „Vďaka Darwinovi je možné byť intelektuálne úplným ateistom.“ Dawkins priznáva, že vesmír a celá príroda (najmä živá) svedčí, že vznikli podľa plánu, čo si pred Darwinom nebolo možnú vysvetliť inak ako existenciou „architekta“, ale súčasne tvrdí, že Darwin (údajne) dokázal, že živé tvory, ktoré sa na pohľad zdajú navrhnuté podľa plánu, sa v skutočnosti vyvinuli pod tlakom náhody a boja o prežitie.³

¹ Keďže ideológia ateistov je z veľkej časti založená na viere v nedokázateľné predpoklady (hoci to oni vehementne popierajú), použil som tu paradoxný výraz „náboženstvo ateistov“ (a ich boj som nazval „náboženskou vojnou“).

² A treba uznať, že vtedajšia cirkev si pre mnohé svoje praktiky kritiku vlastne aj zaslúžila.

³ My dnes vieme, že je to nezmysel, že vývojom síce možno vysvetliť isté zmeny vo vnútri druhu (teda i vznik rôznych rás, odrôd), nie však vznik nových druhov alebo orgánov (tzv.

No osvietenoci kritizovali náboženstvo nielen z dôvodov intelektuálnych, ale tiež (ba najmä) morálnych. To isté robia dnešní ateisti, pričom nezmyselne tvrdia, že za všetko zlo v dejinách je zodpovedné náboženstvo. Dokonca naduto a nezmyselne prehlasujú (napr. ateista Ch. Hitchens), že „ateizmus je morálne nadradený“.¹

Hlavným predstaviteľom takéhoto typu ateizmu bol filozof Friedrich Nietzsche. Ten síce v podstate prijal Darwinovu evolučnú teóriu, ale darvinizmom ako takým pohrdal, pretože podľa neho vyzdvihuje (ospravedlňuje) jedincov, ktorí na planéte prežívajú vďaka hrubej sile. Nietzscheho ateizmus bol iný než Darwinov a Dawkinsov. Nietzsche takýto druh darvinizmu pokladal za príznačný pre nízke typy ľudí bez fantázie (akými sú podľa neho napr. aj Angličania), podľa neho právo na prežitie má ušľachtilý typ človeka, nadaný fantáziou a umeleckým talentom; Nietzsche taký typ človeka nazýva Übermensch (nadčlovek).

Nietzsche neznášal náboženstvo, najmä kresťanstvo, pretože je vraj nepriateľom prírody, pretože bráni „vyššiemu človeku“, aby si na základe svojich inštinktov podmanil alebo „rozmliaždil“ človeka „podradného“; podľa neho je kresťanstvo „morálkou otrokov“, ktorá núti „vyšších ľudí“ deliť sa o plody ich génia s „nižšími ľuďmi“. Nietzsche teda nebojoval proti kresťanskému Bohu (ako mnohí iní ateisti) preto, že je „diktátor“, ale preto, že je „nesprávny diktátor“ – že ponizuje veľkých a vyzdvihuje nízkych.

Hlavné útoky ateistov proti kresťanstvu sú však zamerané proti kresťanskej morálke, proti etike založenej na prísnych prikázaniach, a predovšetkým obviňujú kresťanstvo z „potlačovania sexuality“.²

Cieľom ateistov je oslabiť moc náboženstva a vyhnat' ho z verejného fóra, aby nemohlo ovplyvňovať morálku a verejnú politiku. Pritom sa stavajú do pózy akýchsi hrdinov, bojovníkov za „nový svet oslobodený od Boha“. Satan sa stal ich vzorom a najväčším hrdinom.

Ved' si vezmeme si napr. Miltonov „Stratený raj“, kde je satan vyobrazený ako osamelá, neohrozená postava pripravená o ašpirácie kozmických rozmerov, ktorej nezostalo nič iné než jej dôvtip, ale stále bojuje, odmieta uznať nadradenosť „tyranského“ Boha, búri sa proti Jeho prikázom a chce vybudovať vlastnú, konkurenčnú ríšu, zasvätenú pôžitku – tu a teraz. Súčasní ateisti sa pokladajú za takýchto „statočných bojovníkov-priekopníkov“, ktorí sa odovzdane zmierili s pravdou o nízkom pôvode človeka a s faktom smrti. Ich heslom je veda, ale ich cieľom je morálka, ktorá nie je odvodená z prikázaní, ale z vnútornej kalkulácie zisku a strat. Vzdali sa nádeje na večnosť a oddali sa „chvíľkovej blaženosti“ (rozkošiam telesným a psychickým).

„makroevolúcia“, ktorú darvinizmus predpokladá, je nielen experimentálne nedokázateľná, ale na základe mnohých vedeckých faktov aj úplne teoreticky nemožná.

¹ Súčasný stav morálky v krajinách, kde sa stále viac začína uplatňovať „ateistická morálka“ na úkor morálky kresťanskej, je jasným dôkazom nezmyselnosti takýchto prehlásení.

² Podrobnejšie sa o tom zmienim v článku „Čo je na ateizme prítlačlivé?“

Len niektorí však základ svojej ideológie (darwinizmus) berú do dôsledkov. Obyčajne si z neho vyberajú iba to, čo im vyhovuje. V histórii (nie príliš dávnej) však sa vyskytli aj takí, čo darvinizmus začali dôsledne uplatňovať v praxi. Vzišla z toho najväčšia katastrofa v doterajších dejinách ľudstva (pozri nižšie).

Takýto program môže byť atraktívnym pre niektorých ľudí, a jeho prívrženci môžu dokonca na istý čas v niektorých krajinách nadobudnúť prevahu, nemôže však zvíťaziť natrvalo; máme dosť príkladov z histórie, keď sa svetové veľmoci, v ktorých morálku vystriedala amorálnosť, alebo ktoré svoju vedúcu ideológiu postavili na ateizme rozsypali – raz v hrozných kľúčoch a s množstvom obetí, inokedy neuveriteľne rýchlo a „ľahko“ (ako domčeky z karát). Spomeňme aspoň „Rímsku ríšu“ mravných zvrhlíkov, „Tretiu ríšu“ nacistov, ktorí síce svoju ideológiu nevyhlasovali otvorene za ateistickú, no z veľkej časti ju založili na ateistickom darvinizme, čo dokázali obzvlášť brutálnym spôsobom v praxi,¹ alebo tzv. „Ríše zla“ komunistov, kde sa ateizmus stal oficiálne jedným z nosných pilierov vedúcej ideológie.

Budúcnosť patrí Bohu! A tak – na základe toho, čo v súčasnosti pozorujeme vo svete (o čom bolo písané v prvej časti tohto článku) i toho, čo poznáme z histórie – by sme mohli názov tohto príspevku zmeniť na „**Súmrak ateizmu (resp. súčasnej ateistickej kultúry Západu) a globálny triumf kresťanstva**“.

Príloha 2

Americký lysenkoizmus

Sovietska vláda v 30. rokoch 20. stor. podporila z vtedajších kontroverzných vedeckých koncepcií jednu stranu, Lysenkovu. Lysenkoizmus potom na dlhé desaťročia nielen propagoval rôzne pochybné názory o dedičnosti (bol zúrivým odporcom najmä Mendelových dedičných zákonov), ale bezohľadne využíval aj politickú moc k potlačeniu svojich kritikov, z ktorých mnohým bola prekazená akákoľvek vedecká kariéra, niektorí boli dokonca uväznení či odsúdení k smrti.

A dnes lysenkoizmus vystrkuje svoju odpornú tvár v USA, kde darvinisti využívajú svoje postavenie, kontakty s politikmi a sudcami, aby zničili kariéru svojich kritikov.

¹ Hitler, hoci sa narodil v katolíckej rodine, nebol kresťanom (o kresťanstve sa vyjadroval veľmi kriticky a pohŕdavo), bol „teistom“, i keď dosť akýmisi „svojrásnym“ (hovoril napr. o „Prozreteľnosti“ a v jeho názoroch badať aj veľmi zreteľné prvky východných pohanských náboženstiev); popritom sa otvorene hlásil k darvinizmu a veľmi dôsledne ho uplatňoval v praxi; jeho dva hlavné ciele – „rozšírenie životného priestoru“ pre svoj národ, resp. pre „nordickú rasu“ (ktorá bola podľa učenia nacistov na vrchole vývojovej pyramídy) a odstránenie „menejcenných rás“ (podľa nacistov najmä Židov, Cigánov, ale neskôr aj iných „nenordických“ národov) mal teoretický základ v Darwinovej teórii („výber druhov“ – neľútostný boj, v ktorom prežívajú tí najschopnejší, a „menej hodnotní“ musia ustúpiť, zahynúť). Nacisti sa celkom vážne domnievali, že tým, čo robili prospievali ľudstvu – že „napomáhali evolúcii“. (Pozri aj môj článok „Holokaust – darvinizmus v praxi“ alebo knihu J. Horníka „Proč holokaust – Hitlerova vědecká mesianistická vražda“, vyd. Rybka Publishers, 2009).

V roku 2005 napr. federálny sudca prehlásil, že vyžadovanie kritickej (vedeckej) analýzy darvinizmu na verejných školách je neústavné.¹ Kto pozná americký právny systém, kde tzv. „precedens“ má pri rozhodovaní súdov rovnakú (niekedy možno väčšiu) váhu než dôkazy, logika, či dokonca zákon, vie si predstaviť, čo také rozhodnutie zaujatého sudcu môže znamenať pre celý americký školský systém. Podľa súdneho nariadenia (rozhodnutia jediného zaujatého sudcu) je teda darvinizmus „štátnou vedou“, a akákoľvek jeho kritika na verejných školách je znemožnená pod hrozbou zákonného trestu. Lysenko by jasal.

Nejde však iba o školy, ale aj o vedecké ústavy: mnoho ambiciózných, najmä mladých vedcov prišlo o svoje postavenie v zamestnaní, ale často i prácu iba preto, že si dovolili kritizovať (chcem zdôrazniť, že čisto vedeckými argumentmi) vládnucu darvinovskú hypotézu.

Nechcete veriť, žeby k takému niečomu mohlo dôjsť v krajine, ktorá sa chváli „najväčšou slobodou na svete a neobmedzenými možnosťami“? Prečítajte si fakty, vylúčenie konkrétnych prípadov perzekúcie vedcov; o niektorých (starších) som písal vo svojej knihe *„Fakty a úvahy O ŽIVOTE“*, o iných, novších sa môžete dočítať napr. v knihe *„Darvinizmus a inteligentný plán“* od americkeho autora Jonathane Wellsa.²

Spomeniem tu aspoň jeden prípad z uvedenej knihy: Caroline Crockerová píše vo Washington Post (5.2.2006): *„Prišla som o prácu na Univerzite George Masona kvôli tomu, že som učila o problémoch s evolúciou. Mnoho vedcov má o evolúciu pochybnosti, ale stratili by prácu, keby sa ozvali.“*

Niet divu, že v takejto situácii americký vedec (teoretik inteligentného designu) Wiliam Dembski napísal: *„Pochybovať o darvinistickej ortodoxii je porovnateľné s vystúpením proti komunistickej strane za Stalinovho režimu. Čo by ste robili, keby ste žili v stalinskom Rusku a chceli tvrdiť, že Lysenko nemá pravdu? ... A práve v takej situácii sa nachádzame tu.“*³

Okrem zrejmych rozdielov medzi ústavnou demokraciou a Stalinovým diktátorským režimom je Dembského prirovnanie pravdivé: kritik darvinizmu je v dnešnej Amerike v postavení, ktoré je zrovnateľné s kritikom lysenkoizmu v bývalom Sovietskom zväze. My starší vieme, že o istých veciach sa kedysi ani u nás nedalo hovoriť, mohli sme si o nich iba „myslieť svoje“. V podobnej situácii sú mnohí americkí vedci. Vidieť to aj z nasledujúceho citátu americkej

¹ Sudca John E. Jones III. vyniesol v r. 2005 rozsudok: *„Vynášame rozsudok, ktorým sa navždy zakazuje obžalovaným (doverskej školskej rade) požadovať od učiteľov akékoľvek znevážovanie či podceňovanie vedeckej teórie evolúcie“*. Išlo vtedy o to, že školská rada v Dovere požadovala, aby sa študenti okrem evolučnej teórie oboznamovali aj s inými vedeckými faktami, vrátane tých, ktoré spochybňujú niektoré tvrdenia evolucionistov; školská rada teda nepožadovala vylúčenie evolučnej teórie z osnov (ako to bolo niekedy ľživo interpretované), ale iba chcela, aby sa študentom dostali vyvážené (nie jednostranné, a navyše často tendenčne „upravené“) informácie.

² Vyšla v českom preklade v r. 2007 vo vydavateľstve Ideál.

³ Iste ste poznali, že práve na základe uvedeného citátu som zvolil pomenovanie tejto prílohy svojho článku.

vedkyne, zakladateľky klubu IDEA na Cornellovej univerzite (v r. 2005) Hannah Maxsonovej: „*Hoci nám môžu nariadiť, čo sa má hovoriť, nemôžu nám prikázať, čo si máme myslieť... Veda sa nikdy nevyriešila súdnym nariadením.*“

Veru musia sa cítiť veľmi neistí a ohrození vedci a publicisti, ktorým na šírenie ich „vedeckej pravdy“ nestačia vedecké argumenty, ale musia sa utiekať k represii, pričom zneužívajú moc politikov a sudcov. Ale ešte nikdy v histórii sa nepodarilo trvalo mocensky ani indoktrináciou ľudí polopravdami a zamlčovaním faktov ovládnuť myslenie ľudí. Niekedy to však nejaký čas trvá, často musí dôjsť k výmene generácií. Poznal to (z vlastnej skúsenosti) aj významný vedec, kvantový fyzik Max Planck, keď napísal: „*Nová vedecká pravda nezvíťazí tým, že presvedčí svojich oponentov a donúti ich vidieť svetlo, ale skôr tak, že jej oponenti pomrú a vyrastie nová generácia, ktorej je nová paradigma blízka.*“

A my môžeme dodať: A ak tu nadto ide o boj, týkajúci sa nielen vedeckej pravdy, ale aj – ba najmä – Božej pravdy, resp. pravdy o Bohu, potom o tom ako napokon tento boj dopadne, nemôže byť najmenších pochybností.

Dr. M. B. Benjan

Darček pre Vás:

Desiatky publikácií zadarmo

Radi by sme Vás upozornili, že teraz máte možnosť si pozrieť a gratis („free“) stiahnuť desiatky dokumentov v elektronickej podobe – vo formáte **PPS** („prezentácie“) a v **PDF** (články, fakty, úvahy). Stačí jednoducho kliknúť na názov zvoleného dokumentu v zozname, ktorý nájdete po zvolení voľby „**mimoknižné publikácie**“ (v sekcii „**Prejsť na:**“) na web-stránke:

www.knihy-benjan.sk

Ide o originálne publikácie s mnohými (často málo známymi) *faktami o pravde, poznávaní, ale aj o lži, podvádzaní a manipulovaní; o vede a viere; s faktami a úvahami o svete, o Bohu, ale i o Vás.* V mnohých pps dokumentoch („prezentáciách“) tiež nájdete *unikátne fotografie a krásne melódie.*

Okrem toho na tejto web-stránke nájdete **PONUKU KNÍH**, kde je vyše 20 titulov, ktoré si môžete objednať a ktoré nikde okrem u nás (a v internetovom kníhkupectve MARTINUS.sk) nedostanete. O knihách si tu môžete prečítať podrobné informácie – nielen o ich rozsahu, formáte, cene a špeciálnych zľavách, ale aj o ich obsahu (t.j. anotácie); z niektorých z nich sú dokonca k dispozícii aj ukážky (úryvky).

(Pozn.: ak ste túto informáciu dostali e-mailom, nemusíte otvárať váš prehliadač, stačí jednoducho kliknúť na tu uvedenú webovú adresu, t.j. na: www.knihy-benjan.sk).

So srdečným pozdravom

MBKB

mb@knihy-benjan.sk